

AIGUA FLUENT

En alta muntanya, el riu Fiames, a la vall de Cortina d'Ampezzo, a les Dolomites, és una melodia remorosa, creixent que no s'assembla pas a la cançó perfecta sinó a una simfonia. Donat que aquest mes de juliol ha estat molt plujós i fred (hem vist nuvolades que creixien, negres, fins que esdevenien aigüat sobre els nostres caps), la meravella de l'aigua que rajava a les cascades es va tornar alegre i infantilment encisadora.

L'excursió resseguia el curs de les cascades de Fiames. Imagineu-vos, una breu ascensió entre boscos de pícees i avets; després una davallada sobtada fins trobar la primera fontanella menuda com el galet d'un silló de Verdú fresc. Em va evocar els versos de Joan Maragall que enraonen de la font misteriosa, símbol de la fusió íntima amb la natura.

Tot seguit imagineu una ferrada en una paret vertical, breu i exaltant, que ens féu comprendre per què els escaladors les estimen tant: quan t'hi enfiles, el teu pobre cor comença a batre a una velocitat nova, els teus sentits s'afinen, cames i braços es tensen com sirgues i la teua ment, que havia estat embadalida amb bedolls i avets, ara ha d'aprendre a controlar, a aturar, a pujar. Grimpes i et sents créixer més intensament i agudament. Quan arribem al replà de dalt tenim les articulacions del cos trempades. Ens sentim contents per darrere les cascades, ens fem fotografies darrere la cortina d'aigua, riem com la canalla jugant amb l'aigua freda que ens esquitxa.

Quan semblem assossegats, comença una nova ascensió, ara sota la pluja que ens mulla els ossos i l'ànima. Emprens una nova ferrada i, darrera una colzada, el riu et bressa l'oïda. Quedes fascinat per la transparència freda de l'aigua, neta, fluent, límpida, sonora i envolvent. Els teus companys caminen al teu davant i tu t'abstrens en l'enorme energia, que no saps explicar si no és amb símbols: imagina't com si fossis en un temple natural; el ritual és el caminar; el Déu, aquesta força sorollosa inaudita que salta, que brolla de les fosques tempestes que freguen les altes cimes, i, tot seguit s'aboca, nítida, a la vall amb una alegria morena i juvenil. T'hi sents arrossegat, endut, corprès, mut. A dalt del darrer pont sense baranes, amb els peus baldant, calles com qui ha corprès, amb els altres al seu costat, silenciós, extasiat, beatament esgotat.

**RIU DEVALANT
PER L'ALTA
MUNTANYA**